

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka
(2)\May_Karl-Ze_zapisku_Hobble_Franka.pdb

PDB Name: May-Ze zapisku Hobble Franka
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 27.9.2007
Modification Date: 27.9.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Karel May

Ze zápisků Hobble Franka

Reprint přílohy z knihy
PETROLEJOVÝ PRINC II.
Nakladatelství NÁVRAT, Brno
1995

Karel May

Ze zápisků Hobble Franka

Zápisek první - odpověď panu O. Erdmannovi z Hofgeismaru u Kasselu:

Když vidíš, tak jsi! Když chceš, tak můžeš! A teď potřebuješ také Hobble Franka, aby ses z fundamentu dozvěděl, jak se vlastně konsternuje takové laso! Advokatoristicky vzato, vůbec nemám zapotřebí štypulírovat na takovou markantní sobotní otázku svou slavnou metafyzickou sváteční odpověď. Protože nyní odpočívám ve své byzantinské letní vile, kterou jsem si koupil za zlaté hroudy, o nichž se ještě dočteš, takže odpočívám zde po námáhách prérijního života na svých pepřových kuličkách a vavřínových listech. Ale protože jako nevědoucí spolupracovník a čestný rytíř, G.K. (= Guten Kamarad; časopis, kde poprvé vycházely příhody Hobble Franka a jeho přátel) chci k sobě pozvednout všechny abonenty, které oslňuji svou milostí a dobrosrdečností, máš se také ty, obyvatel schönbergské zříceniny u Hofgeismaru, plně pohybovat na mých obšťastňujících protekcích, pokud mi to nepokazí známí polygonicko-obstinantní sazeči mé duchaplné ortografie a konterpunkce. Takže, travalié, mesié!

Kdo si chce udělat laso, ať si koupí mladou krávu a nechá ji porazit. Pak vyčistí břišní část kůže od všech stop pozemského masa a svalstva a uřízne z ní pět a dvacet loket dlouhých a jako ostří perofízku jemných řemínků. To se ale musí udělat v takzvané konspirační linii, jinak ty řemeny nebudou dostatečně dlouhé. Získané řemínky polož na pět dní do koncertního louhu z aquy a dřevěného popela. Pak se stejně dlouho natahují, přičemž se dvakrát denně pořádně promastí telecím mozkem. Nyní je možné začít s pletením. K tomu je ovšem zapotřebí inteligentní konference prstokladu, pokud těch pět pramínků má dostat esteticky uctívou alianci a vytvořit pevný, naprosto kulatý řemen. Jeden konec se opatří propleteným uzlem, za který je laso připevněno k sedlu; do druhého se musí hned zpočátku вплést kruh s rádiusem $\text{radius krát radius bibi}$, aby mohl řemen s hellespontskou lehkostí proklouzávat.

Nyní se konečně laso udí. Přesně pod zenitem se vykope jáma do země meridiánu, kde se spaluje syrové vegetabilní dřevo, které dává mnoho kouře, ale žádné majákové světlo. Kolem dokola se zapíchají tyče na způsob stanu a nahoře se svážou, aby se mělo laso kam pověsit. Přes tyto konstrukce přijde deka, aby nemohl kouř nehermeticky unikat. Po denním užívání lasa v příjemnosti kouře je toto vytaženo, podle možnosti se dočista čistě očistí a je připraveno ke svému krásnému využití. Takový řemen unese váhu několika centů a ani v nejmenším mokru nestrácí svůj spolehlivý charakter a přítulný temperament.

Takže takovým způsobem se mezi Indiány vyrábí lasa. Ale v Hofgeismaru postačí svázané špagáty nebo dokonce provázek, na kterém se vytočí kruh. Na zahradě mého současného existenčního bodu si hrají mužští chlapečci skoro každý den na Old Shatterhand a Vinnetoua. Svázal jsem jim lasa z cukrového špagátu, sousedův kluk přivede své kozy, což jsou divocí bizóni, kteří mají být chyceni. Pak nastane tumlování jako při olympijských hrách, kdy se mává mečem a hází fiškusem. Dokonce i kozy mají příjemné svědění, i když si chlapečci dávají pozor, aby je, nebo dokonce sebe nezranili špatně zadrhnutým lasem.

Jak se takové laso skládá a hází, o tom prozatím zpěvákova uctivost pomlčí. Old Shatterhand vám v Llanu Estacadu velice brzy ukáže, jak se to lze po docela krátkém nácviku dlouze naučit.

Mimo jiné, mohu při této plusquamperfektní příležitosti konstatovat, že pisatel obou vyprávění nepopsal mou světoběžnickou osobnost podle vítané akvaduktní přesnosti. Stále ještě málo cítí mé impozantní duševní karbanátky. Popisuje mne ve svých tužkových konturách a nekreslí mne sépisticky. Proto tímto žádám silnější barvy do tváře. Jsem

mnohem chytřejší, než stojí v G.K.! Pokud nemá schopnost rikosetírovat skutečně přírodně-diagonální portrét mé osobnosti, ať raději odejde ze dveří, a já napíši své další zážitky pro G.K. vlastnoručně sám, čímž všem milým kamarádkám mých dalekých malajských ovací garantuji tuto skutečnost a podepisuji se in sesternum jako jejich vědecký dobrodinec a Minotaurus

Hobble Frank, bývalý pomocník lesník v Moritzburgu v Sasku.
Zápisek druhý - otevřený dopis mým milým, malým kamarádům:

V nehlubším rozrušení beru křečovitou psací násadku, neboť loučení bolí a ? présente ročník našeho tělesného, milovaného plátku se sklání k západnímu soumraku. Měli jsme se spolu velice dobře, ale kdy se opět jeden druhého dočkáme?

Vy milé větry, přirostly jste tak těsně k mému srdci, že brzké shledání se stalo symptomem mých životních nadějí. Bez vaší přímé přítomnosti nemohu žít ani exsudovat, a jestli mně má být sebrána má schopnost lidskosti hlavně tím, že se jedná o soumrak mého objevení se v časopise Guten Kamarad, pak mi už nechutná buřt, ani houba, ani mýdlo! Pak mám všeho plné zuby! Snad vám budu později vyprávět, jak jsem se dostal ke svým zlatým hroudám. Abych vás alespoň občas zase viděl, vpašuji se tajně i s mými duševními jiskrami do časopisu Guten Kamarad, přičemž budu muset dbát, aby si toho obstinentní sazeč nevšiml.

Jako první z mých myšlenkových blesků vám daruji následující hádanku o cenu:

Jakou výtečnou vlastnost má společnou světoznámý Dammarlack s Hobble Frankem?

Kam máte zaslat vyluštění, to se časem dozvíte. Každý luštitel bude korunován následně uvedenými hodnotami: 1.) můj portrét s kloboukem a perem, 2.) mé konfrontované volební motto, 3.) mé vlastnoruční fax-Emilie, takže tři světové předměty, které budou pozdější historekové vyvažovat stomarkovkami.

Hlavně mé poprsní konterfei je vyrobeno umělcem první třídy šumanskými štětci, takže bude tvořit nanejvýš cennou ozdobu místnosti, jak například panského salonu, tak i v plaveckém bazénu. Bude je možno použít k deskám herbáře právě tak, jako pijavý papír.

Takže hádejte, milí kamarádky, hádejte, až vám bude prskat pod parukou, aby mohl být zanedlouho pověšen v každém městském i vesnickém domě nade dveřmi do obýváku cum flagrantum váš tajemkář

Hobble Frank, vila Bärenfeit na Labi
DAMMARLACK, DAMMARLACK!

Rozluštění této hádanky, kterou předložil náš známý westman a uctívaný spolupracovník Hobble Frank z vily Bärenfeit na Labi v posledním čísle minulého ročníku našim mladým přátelům, jenž mají zájem se zúčastnit nevídaného cenového ohodnocení, musí být odesláno nejpozději do 31. října tohoto roku do redakce časopisu Guten Kamarad, Stuttgart, Reinsburgstrasse 21. - Vzhledem k mimořádné hojnosti vašich dopisů, které dostáváme poslední dobou, nebude snad neskromné požádat vás, abyste rozluštění poznamenali poznámkou "Dammarlack, Dammarlack!"

ROZLUŠTĚNÍ HÁDANKY O CENY

Pokud dává náš hádankář Hobble Frank úkol, má to pochopitelně háček; kdo z našich mladých přátel poznal osobně tohoto statečného bývalého pomocníka hajného v Moritzburgu v Sasku, zaručeně ví o této možnosti, co říkám, pravděpodobnosti. Vše co pochází od něho - kulhá. Takže jsme narazili zase na jednu z jeho zálužností, to je to. Pochopitelně nemíní Dammarlacka, nýbrž dobyvatele Tamerlána nebo Timúrlenka, který také kulhal. Rozluštění tedy zní: OBA KULHAJÍ!

Zápisek třetí - Moji milí kamarádi!

Ale dětičkové, co jste to jenom udělali, co jste to jen provedli! Já jsem si pro vás vymyslel tak nádhernou hádanku o ceny a nadepsal jsem si pro vás nějakých padesát tisíc fax-Emilií, až mě bolely ruce! A stejně tolikrát jsem se nechal vypíchat cum železo s kloboukem a s perem, protože jsem si myslel: "Hobble Franku, každý z tvých kamarádků je dokonalé chytračisko." - A jaký byl výsledek? Přišel pošťák a přinesl mi třiatřicet rozluštění, namísto očekávaných půl statisíce! A když jsem si vrazil monokl do oka, abych ty výsledky pročetl, zjistil jsem, že jich je jen šest správných! Leknutím jsem ztuhnul! Je snad ta naše mládež tak neznalá dějepis, že nezná ani mongolského dobyvatele Dammarlacka? Ano, stejného Dammarlacka elias Niebuhrlenka, který porazil na hlavu Kartágince u Pultavy a který obsadil státy La Plata u Dennevitze! Jednou nohou se dostal mezi dva válce flašinetu (?) a od toho neštěstí byl chromý. Přece každý z vás ví, že učenec Hobble Frank kulhá také! Jediná správně koncipovaná otázka na moji odpověď o ceny zněla: OBA KULHAJÍ!

Bylo to tak dětsky primitivní, a přece jen šest luštitelů! Ti ostatní nepochopitelným způsobem zaměnili Dammarlacka s nějakým druhem podlahové fermeže. Jaký to souzvuk a jaký to nesmysl! Nezbyvá mi nic jiného, než jména všech šesti

luštitelů zveřejnit a předat je potomkům. Byli to: F. Foertsch ze Strassburgu, Rudolf Morhenroth z Neu Ulmu, Heinrich Lachenmeyer z Pirmasensu, Joh. Dicke z Hamburku, Felix von Thon Dittmer ze Strassburgu a C. Brodbeck z C., takže toho posledního prosím, aby blíže uvedl své domácí sídlo, protože místo zvané C. jsem na naší nádražní mapě nenašel. Ještě bych se chtěl chvályhodně zmínit o jednom:

Karel Mayer z Pilsen (Plzeň) a Eugen Truempz z Ennenda přišli správně na to, že se jedná o Mongola, ale nepoznali, že se jedná o kulhání.

Těm chybějícím padesáti tisícům bych měl vlastně udělit vážné testamentum pauvre datum, ale pro tentokrát to ještě neudělám, protože je mám příliš rád na to, než abych je příliš extravagantně rozesmutněl. Když se od této chvíle vložíte, boys, podstatně silněji do studia, brzy se dostanete tak daleko, abyste chápali svého strýčka Hobble Franka.

Na závěr tohoto perpetuum apostolorum chci všem svým kamarádičkám doporučit mého dobrého a věrného přítele mynheera Willema van Aardappelenbosche. Ta stará dobrá kůže, kamarád mého kamaráda Metuzaléma, mi přirostla ke kůži na srdci; mohl bych vám o něm hodně vyprávět. Prosím vás, mějte ho rádi jako já, i když ho nemůžete obdivovat tolik, jako právě vašeho, jedinečně zde stojícího

Hobble Franka, vila Bärenfeit

Zápisek čtvrtý a zatím poslední - vila Bärenfeit

Nespočtu mých kamarádů, kteří by chtěli znát rozpoložení mé vily, předkládám tímto skicu, aby se u mě doma mohli orientalizovat.

Kdo z Drážďan bloumá na palubě parníku po milém hřbetu řeky Labe, jistě si brzy povšimne nezvyklé archotinkury tvaru idolické budovy, jejíž intrikované stěny se tyčí na pravém břehu z chloroformově zeleného křoviska na čtverhranně zakulacené zahradě. Nad verandou na předním průčelí je napsáno velkými písmeny Bärenfeit, následkem čehož se jedná o mé bydlení.

Leží pouze hodinu cesty od Moritzburgu, kde jsem zahlédl první světlo světa a kde jsem vegetoval v mém známém vzdělávacím procesu. Takže vila vyčnívá z již popsané zahrady a tvoří obydlí pro mne, jednoho páva, dva papoušky, tři slepice brahtrapumy a několik jiných zoologických speciarit hned vedle odpadové jámy a vinného řadu.

Zahrada je obklopena železným plotem s ohnivzdornými špičkami. Kdo chce za plot, nemůže, protože tam nejsou dveře. Na druhou stranu, kvůli lupičům ovoce jsem musel navíc nechat zabudovat samostřily i jiné létavé a nelétavé pasti. Jediný přerozený vchod svítí návštěvníkovi vstříc ze strany Labe mezi návštěvníckými a překvapivými zvonky a porcelánovou deskou od Meissnera, kde se skví internacionální jméno: Heliogabalus Morfeus Edward Franke, přerijní lovec.

Odtamtud se pohybuje vstoupivší po aurikách a dlouhých láskách, které ale zasadím až na jaře, projde striktně květinovou zahradou a sněženkovou alejí až na verandinu, kde nyní v zimě krmím kosice mravenčími vajíčky a sýkorky kůži od špeku. Pak se protáhne kolem dvou rohů domu až do ovocné zahrady, kde ho jeden strom za druhým obejmě svými sympetackými větvemi, aby mu ukázal tam nalézající se nádheru, totiž zelenobíle natřené tyče na prádlo, křoviny amerických malin a v korintském stylu postavenou králikárnu se sugestviními schody pro slepice. Slepiciárnu, která tam stála dřív, jsem nechal kvůli nynějšímu chladu přemístit do ložnice, což je opět příklad duševního výronu mé sounáležitosti proti týrání zvířat a antivivisekci. Pod ořešákem vpadnou každému do oka dveře, kterými se po čtyřech schodech vpluje elegantně do budovy.

Budova se skládá z jednoho čínského patra a sangvinicky-egyptské bel-etáže s hromosvodem, tyčí na vlajku a dvěma komíny, z nichž od rána do večera nepřetržitě unikají domácí duchové mých dobře vonících kamen, respektivě sporáku, protože jak známo, jsem deliciózní labužník.

Na chodbě visí sbírka motýlů a stojan na kytky s pokusnými slunečními růžičkami. Také tam leží zouvák. Vpravo se jde do kuchyně a vlevo do haly. Tam stojí velké zrcadlo, suchomokré deštníky a také fotografické album pro nudící se lidi, aby si je prohlédli v čistých glacé rukavičkách. Pak se vejde do státního salonu se sametovým nábytkem a mým portrétem s kloboukem a perem. To pianino není pro mne, nýbrž pro čtvrtky, kdy mívám velký šuefix pro své obdivovatele. Koberce jsou ze samých medvědíků kůží, které otvírají huby a jsou k sobě přivázány za ocasy. Proti nenasytným molům je natírám tinkturou asa foetida a čpavkem, což, jak se zdá, komponuje mým návštěvníkům, protože se nikdy neodváží vstoupit do salonu. Vedle je obývací pokoj s pravým ořechovým kanapetem a preparovanými zvířecími kostrami. Pak je tam stříbrná skřínka se zrcadlovými skly a různé druhy ptáků ve vycpaných poziturách. Odtamtud se vejde do jídelny pro dvanáct osob s pravými dubovými židlemi a jemnými nánožníky pro konventulentní dámy a velké schwarzwaldské hodiny, které během jídla neustále hrají:

Je mi všechno jedno, je mi všechno jedno,
Rádo by se pilo, rádo by se jedlo!

Tady také visí obrázky Old Shatterhanda a Vinnetoua, vlastnoručně malované lodním olejem, protože jsem tenkrát nesehnal žádný jiný. Bohužel jsou ti dva hrdinové vidět jen zezadu, protože se prosákli skrz plátno.

Nyní přichází ložnice se železnou postelí a červeněmodrou hedvábnou dekou s modrými třásněmi a uzlíky. Na stropě

jsou nakreslené hvězdy a na stěnách velké stromy, aby mě stále přenášely do pralesa. Mám dva černochoy jako sluhy. Když jdu spát, musí jeden z nich pokaždé brumlat ako medvěd a pak zase řvát jako tygr, ale venku přede dveřmi. Ten druhý pumpuje vodu na střechu, samozřejmě jen tehdy, když neprší. Jak to tak bublá v okapech a řvou divoká zvířata, přesunu se do své slavné minulosti a nořím se pell-mell do náruče Nautila, poskytující sny.

Zde v přízemí žiji jako nějaký bezvýznamný soukromník, jako skromný, údajný laik pro své zdraví a radost. Ale tam nahoře v bel-etáži žijí vědy a učenost. Tam je má studovna s globusem a psacím papírem. Vpravo a vlevo jsou knihovny s mnichovskými Eliegende Blätter, s drážďanskými novinami a Kladeradačem. - V tomto království se ukrývá také Guten Kamarad, kterého příznivcem a spolupracovníkem jsem, jak je všeobecně známo. Nad tím visí mé zbraně a válečné trofeje spolu s indiánskými dýmkami míru. - Z nich kouřím hlavně vtedy, když se rozzlobím na své dva černé sluhy - a tajně si říkám, proč je tady v Sasku nemohu skalpovat.

Ostatní místnosti jsou naplněny filozofickými sbírkami, indiánskými krámy, kaferskými přílbami, japonskými hasicími stříkačkami a arabskými sudy na máslo, grónskými slunečníky a botokudskými petrolejovými kamínky, egyptskými velrybími harpunami a novozélandskými notovými pulty, vinnými lahvemi Samojedů a staroasyrskými bajonety, pastičkami na myši ze země Eskymů a dokonce pár malajských shrnovacích topánků s velkými kulatými ostruhami. Krátce a dobře, jsou tu různé předměty ze všemožných zemí, posbírané s nesmírnou pílí mými přáteli a darované mi k nesmírné počtě k mým narozeninám a jiným upomínkovým dnům.

Velice mne udivuje, že mí dobří kamarádičkové nepřišli už dávno na myšlenku, aby mi tímto způsobem předložili své dlužní tributy. Ale i přesto zůstává v jejich náklonnosti vědyznaný a vzdělaný muž

Heliogabalus Morfeus Edward Franke, zkráceně Hobble Frank.

P.S. NAKLADATELSTVÍ NÁVRAT:

Řečené a psané úvahy a myšlenky jsou ponechány v "naturální" podobě k posouzení laskavému čtenáři, který si už na pitoreskní postavku slovuťného vědce Hobble Franka natolik zvyknul, že už není třeba dalších slov.